

høitærede Finantsminister under den nævnte Behandling her udtalte sig om sin Stilling til Sagen. Han havde ganske vist ikke behovet at bekræfte, hvad der laa fuldstændigt i Forholdets Natur, at han havde været enig i Lovforslaget, saaledes som det først blev bragt frem fra Regjeringens Side. Men Lovforslaget har jo siden den Tid modtaget adskillige Forandringer. Det vil erindres, at dengang det blev bragt frem, var der — om jeg maa bruge et andet Billede end det sidst af den ærede Indenrigsminister brugte om Pilebundet, stjøndt med den samme Tankegang — spændt 2 Heste for det. Under Sagens Forhandling opstod der Tvivl om, hvorvidt disse 2 Heste vare istand til at trække læsset igennem, og man ansaae det derfor for hensigtsmæssigt, at der istedetfor 2 Heste blev spændt 4 for. Men nu var Forholdet det, at man ikke havde sikker Raadighed over de 2 Tillægsheste, som skulde spændes for. Det var aabenbart, at de ikke kunde spændes for uden Finantsministerens Samtykke, og den høitærede Minister havde ganske vist Ret, naar han i sit omtalte Foredrag under en velvillig Form antydede en vis Forundring over, at man paa et af Sagens Trin havde, om jeg saa maa sige, forlangt en Erklæring af Finantsudvalgets Ordfører om vor hele finantssielle Stilling, men derimod ikke forlangt nogen saadan Udtalelse fra selve Finantsministerens Side. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister paastjønner, at dette Thing netop i saa Henseende har sat Priis paa og meget har ønsket at høre hans egen udtrykkelige Erklæring og Forklaring. Han udtalte nu under Sagens Forhandling her sit Standpunkt deels med Hensyn til Lovforslaget i det Hele, deels særligt med Hensyn til den Udvidelse af samme, hvorved, som sagt, det tospændige Kjøretøi er blevet til et firs-pændigt. Han fremhævede ved 1ste Behandling her, først at Lovforslaget overhovedet ikke var et Forslag til en Bevillingslov — denne Deel af Finantsministerens Erklæring omtalte vi jo nærmere igaar —, men dernæst hittede han — ja, jeg skal tillade mig at anføre ordret, hvad han sagde: „Jeg har dernæst stillet den Betingelse, at jeg samtibigt med dette Foretagende vilde have et Lovforslag frem om Refusion af den Halvdeel af

Expropriationssummerne, som Statskassen nu gjennem en Række af Aar har staaet i Forstød for for de hidtil anlagte jydsktjenske Jernbaners Vedkommende. Jeg har gjort dette, deels fordi jeg ønskede, at disse Summer skulde komme til Afdrag paa de Beløb, som der vil blive Spørgsmaal om til de nye Baneanlæg, og deels fordi det stod mig klart, at de Betæneligheder, som fra Indenrigsministeriets Side tidligere ere blevne fremhævede mod at foretage en Fordeling af disse Beløb, nemlig at det hele Jernbanenet ikke var færdigt, maatte anses for fjernede ved Vedtagelsen af den her foreslaaede Fuldstændiggjørelse af Rettet“. Der kommer derpaa en lille Sætning, som jeg helst vil springe over, fordi jeg troer, at den ærede Minister i den er kommen til at sige noget Mere — det vedkommer iøvrigt ikke Spørgsmaalet her —, end han vistnok har villet sige. Den ærede Minister vil nemlig dog vel ikke for Alvor om et Forslag, som han selv som Medlem af Regjeringen gjør, sige, at det i og for sig ikke er praktiskabelt. Han vil da vel ikke sige, at Reglen i Loven af 10de Marts 1861 ikke er praktiskabel, naar han selv er med at forslaae dens Gjentagelse, og han maa altsaa have sagt noget Mere, end han har meent, eller ogsaa har Tidenden maastee ikke her ganske correct gjengivet hans Tanke. Nærværende Lovforslag gjentager jo Forskriften i Loven af 10de Marts 1861 § 5, og det kan dog umuligt være Meningen, at Regjeringen, naar den gjør et vist Forslag, saa selv vil betegne det som impraktiskabelt. Men jeg vender nu tilbage til Finantsministerens Udtalelse. Man kunde nu muligt sige: Hvad er det, Finantsministeren har fordret? Det er jo kun, at et Lovforslag, indeholdende de nærmere Regler om Refusionen af Halvdelen af Expropriationsomkostningerne fra Amtene til Statskassen, skulde „komme frem“, og nu er det jo kommet frem; det jo idag forelagt i det andet Thing — ibetmindste er dette blevet mig sagt for et Dieblit siden, og jeg tvivler ikke derpaa, thi Spørgsmaalet derom var jo kun et Dagsspørgsmaal; det maatte frem, og Spørgsmaalet var kun, om det skulde stee idag, imorgen eller iovermorgen. Men det vil jo dog let sees, at en forstandig Finantsmi-